

bidrage til at give Forslaget en saa borgerlig Karakter som muligt.

Vi mene derfor ogsaa, at Ordet „Menighedsraad“ er en ganske urigtig Betegnelse for de ved Lovforslaget tilsigtede Raad. Vi kunne i saa Henseende ganske slutte os til Ministeren, som ved Indbringelse af Forslaget udtalte at „— det er jo maaske lidt højt at kalde det et Menighedsraad, naar det skabes ad den Vej; havde Sogneraad ikke været brugt tidligere, kunde man have brugt det her“. Mindretallet mener, at der ad Lovgivningens Vej ikke kan skabes en Repræsentation for Menigheden, det aandelige Samfund indenfor Folkekirken, men kun en borgerlig, folkekirkelig Repræsentation for Sognet eller Kirkekredsen. Vi have derfor foreslaaet at ombytte Navnet Menighedsraad med *Kirkenævnet* og Menighedsmøde med *Kirkestævne*, da Ordet „Kirke“ i vort Sprog jo netop har den mere udvortes Klang.

Ud fra den samme Betragtning, at Lovgivningsmagten kun kan og bør lovgive om „Kirken“, den ydre Ordning, mener Mindretallet ikke, at der bør stilles Krav af indre aandelig Art for at opnaa kirkelig Valgret, men kun borgerlige, folkekirkelige Krav. Og vi have derfor stillet Forslag om at bringe Betingelser og Regler for Valgret og Valgbarhed i Overensstemmelse med dem, der gælde til det kommunale Valg, idet vi ønske, at enhver 25-aarig Mand og Kvinde, som er Medlem af Folkekirken, og som er uberygtet — taget i samme Betydning som i den kommunale Valglov —, skal have Valgret og være valgbar og uden nogen Begæring opføres paa Valglisten.

I Overensstemmelse hermed kunde vi ogsaa have ønsket, at Præsten ikke skulde være født Medlem, da det efter vor Mening kan føre mindre heldige Forhold med sig, baade for Menighedsraadet (Kirkenævnet) og for Præsten, og da det, set fra et borgerligt Synspunkt, er at give et Privilegium, som ikke godt kan forenes med Brugen af Forholdstalsvalg. Da det imidlertid har vist sig umuligt at vinde til-

strækkelig Tilslutning herfor, have vi ikke stillet Ændringsforslag paa dette Punkt.

Ligeledes kunde Mindretallet have ønsket, at Bestemmelsen om, at de valgte Medlemmer skulde afgive en højtidelig Erklæring, bortfalder, da vi ikke mene, at en saadan Erklæring paa nogen Maade øger de valgtes Ansvarsfølelse eller Vælgernes Tillid til dem. Men ogsaa her have vi undladt at stille Ændringsforslag, da der ingen Udsigt var til at vinde tilstrækkelig Tilslutning derfor.

Da Mindretallet mener, at den kirkelige Lovgivning maa tage Sigte paa at give Kirkekredsen fuld Frihed og Selvstyre, kunde vi have ønsket, at Forslaget hjemlede disse en mere afgørende Indflydelse paa Præstevalg. Men i Erkendelse af, at fyldestgørende Lovbestemmelser om Præstevalg ikke kunne gives uden i Forbindelse med en Ordning af Lønspørgsmaalet, og under Henvisning til Ministerens Udtalelse ved Forelæggelsen om, at han „overmaade gerne vilde have kunnet forelægge en Præstelønningslov og en Præstevalglov samtidig“ med dette Forslag, og endelig i Betragtning af, at Bestemmelserne herom i Forslaget have en midlertidig Karakter (jfr. § 25), har Mindretallet ikke villet stille videregaaende Ændringsforslag her. Men det mener dog, at Forslaget med Hensyn til Spørgsmaal om Kirkekredsen's Indflydelse paa Præstevalg nok kunde være gaaet noget videre ad den Vej, som Kultusminister Nielsen slaar ind paa med „Forslag til Lov angaaende Sognepræsteembedernes Besættelse“ af 2. April 1910.

Et *Mindretal* (Hornstrup) kan ikke tiltræde det foreliggende Forslag, medmindre det undergaar en Del Ændringer.

Forslaget adskiller sig fra Lov af 15. Maj 1903 bl. a. derved, at sidstnævnte Lov var midlertidig med udtrykkelig Henvisning til, at en Lov om Kirkens Forfatning i en nær Fremtid maatte komme. Der laa heri en Betoning af, at Indførelse af Menighedsraad paa ingen Maade kunde betragtes som en Opfyldelse af det i Grund-